

Arrest

nr. 63 549 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnische Albanees afkomstig uit Gjakove, Kosovo, te zijn. U bezit het Kosovaars staatsburgerschap. Tijdens het gewapend conflict in Kosovo heeft u veel dode mensen gezien, ook kinderen en mensen die onthoofd waren, en liep u een trauma op. In 2003 ging u bij een psychiater voor de behandeling van uw psychische problemen. U kreeg medicijnen voorgeschreven die echter niet bleken te werken. U bleef gedurende één jaar in behandeling bij deze psychiater en daarna besloot u naar Pristina te gaan, naar een privé-kliniek. Daar konden ze u echter niet verder helpen. Na 2004 heeft u alle behandelingen onderbroken. U heeft echter nog momenten waarop u zenuwachtig wordt, maar na 5 minuten kalmeert u terug. In 2007 kreeg u financiële problemen. U begon het moeilijk te krijgen om uw electriciteitsfacturen te betalen. Het restaurant, waarvan u sinds 1978 eigenaar bent, ging failliet in 2008. In 2010 sloten ze de electriciteit bij u thuis af. Hierdoor verlieten uw partner en

kinderen het huis en vertrokken ze naar Albanië. Aangezien uw jongste dochter u vroeg om naar de universiteit te gaan en u het niet kon betalen besloot u om Kosovo te verlaten. U verliet Kosovo op 31 oktober 2010. De smokkelaars regelden voor u een internationaal paspoort met een visum en u reisde vanuit Pristina met het vliegtuig naar ofwel Italië ofwel Zwitserland, u kan het zich niet meer herinneren. Van daaruit reisde u verder per wagen naar Brussel. Uw broer betaalde voor uw reis 1500 euro. U kwam op 1 november 2010 aan in België en vroeg er op 3 november 2010 asiel aan. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een Kosovaarse geboorteakte, afgeleverd te Gjakove op 27 september 2010 en een fax betreffende een ontslagbrief uit het ziekenhuis te Gjakove, dd. 21 februari 2008. U stelde niet naar Kosovo terug te kunnen keren uit angst dat u zelfmoord zou plegen en omdat er geen werk is.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u Kosovo heeft verlaten of er niet kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde vooreerst Kosovo te hebben verlaten omdat u geen geld had om uw dochter naar de universiteit te laten gaan en omdat u moeilijkheden had om uw schulden terug te betalen (CGVS, p. 5 en 7). De door u aangehaalde feiten zijn echter problemen van louter socio-economische aard, die niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin houden uw problemen enig verband met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de ziekte aan uw longen dient te worden vastgesteld dat deze door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Tevens verklaarde u dat u met een trauma kampt ten gevolge van de oorlog in Kosovo (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u meer dan tien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. U verliet Kosovo louter om socio-economische redenen en in de hoop op een betere medische behandeling. Medische motieven op zich ressorteren echter, zoals hierboven reeds aangehaald, niet onder de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts maakt u de door u aangehaalde psychologische behandeling in de jaren 2003 en 2004 niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u in 2003 gedurende één jaar naar een psychiater ging in het ziekenhuis Isa Grezda te Gjakove (CGVS, p. 5-6). Deze arts gaf u medicatie, waarvan u opmerkelijk genoeg echter de naam niet meer weet. U kon enkel aangeven dat het ging om 4 à 5 verschillende soorten pillen (CGVS, p. 6). Overeenkomstig uw verklaringen hielpen deze medicijnen niet, aangezien ze u niet kalmeerden. Daarna besloot u in de loop van 2004 naar een privé-kliniek te gaan in Pristina, waarvan u wederom de naam niet meer weet (CGVS, p. 6). Hier gaven ze u dezelfde diagnose als de arts in Gjakove, namelijk dat u oorlogstrauma's had, en vertelde men u dat ze u ook niet konden helpen en dat u naar het buitenland diende te gaan. Het is evenwel hoogst bevreemdend te noemen dat de artsen die u aanraadden om voor behandeling naar het buitenland te gaan, u niet meedeelden welke psychiaters en ziekenhuizen in het buitenland gereputeerd zijn (CGVS, p. 6). Het is immers weinig geloofwaardig dat een arts die u aanraadt om voor behandeling naar het buitenland te reizen dit zou doen zonder ook concreet instellingen en/of psychiaters te vernoemen waarheen u voor uw behandeling zou kunnen gaan. Bovendien dient er te worden vastgesteld dat u niet in het bezit bent van enig medisch attest of bewijs dat de door u aangehaalde behandeling of consultaties, noch het door u aangehaalde trauma kan staven. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk in de periode 2003-2004 hulp te hebben gezocht voor de door u aangehaalde psychische problemen. Hierdoor rijzen er overigens ook twijfels omtrent de geloofwaardigheid van deze problemen op zich. Hoe dan ook verklaarde u na 2004 geen hulp meer te hebben gezocht voor de door u aangehaalde psychische problemen, en niets meer ondernomen te hebben ter zake (CGVS, p. 6). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk dat u anno 2011 geen afdoende hulp zou kunnen krijgen in Kosovo voor de door u aangehaalde psychische problemen.

De door u neergelegde fax betreffende de ontslagbrief uit het ziekenhuis van Gjakove dd. 21 februari 2008 kan geen ander licht doen werpen op bovenstaande vaststellingen. Er wordt in dit document immers geen causaal verband gelegd tussen de reden van opname en het door u geschetste oorlogstrauma. Het betreft bovendien een opname van 15 januari 2008 tot 21 januari 2008 en er wordt in de ontslagbrief aangegeven dat de klachten waarvoor u werd opgenomen, begonnen zijn

op de dag van de opname. Tevens wordt er in de ontslagbrief vermeld dat u tot dan toe geen ernstige ziektes heeft gehad en dat u werd ontslagen in verbeterde toestand. De door u neergelegde geboorteakte kan evenmin de bovenstaande vaststellingen ontkrachten. Zij bevestigt immers enkel uw identiteit en uw nationaliteit, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur evenals de schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker is het niet eens met de bevindingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en voert aan dat hij wordt gediscrimineerd. Hij stelt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat wegens het behoren tot een sociale groep in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker verduidelijkt dat, zoals uit zijn verklaringen blijkt, zijn vrees actueel is. Hij bevestigt zijn land te hebben verlaten omwille van zijn oorlogstrauma's die niet opgelost raakten in zijn land van herkomst. Verzoeker voert aan dat zijn leven in gevaar is. Hij stelt dat zijn gezondheid bij een terugkeer riskeert achteruit te gaan omdat hij geen afdoende hulp kan krijgen in Kosovo. Verzoeker benadrukt dat hij vervolging vreest omdat hij behoort tot de “sociale groep van getraumatiseerden die geen afdoende toegang hebben tot de gezondheidszorg”.

Verzoeker citeert artikel 48/4, §1 en stelt dat hij slachtoffer riskeert te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst omwille van de beperkte toegang tot de medische en psychologische zorgen. Hij betoogt dat hij lijdt aan een oorlogstrauma ten gevolge van het gewapend conflict in 2003 en geen afdoende hulp kan krijgen in zijn land van herkomst. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een internetartikel. Hij benadrukt dat hij nog steeds vreest voor zijn gezondheid en leven en blootgesteld wordt aan de schending van de meest fundamentele mensenrechten, namelijk het recht op lichamelijke integriteit en het recht op leven.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker werkt niet *in concreto* uit op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van de beginselen van behoorlijk bestuur zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker voert geen concreet verweer ten aanzien van de motiveringen in de bestreden beslissing dat (i) zijn financiële problemen van louter socio-economische aard zijn en derhalve niet ressorteren onder de in artikel 1 van het Verdrag van Genève opgesomde criteria; (ii) zijn longziekte een probleem van medische aard betreft en evenmin verband houdt met de criteria van artikel 1 van het Verdrag van Genève, verzoeker dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet; (iii) de behandelingen die hij in 2003 en 2004 heeft ondergaan voor de psychische problemen ten gevolge van zijn oorlogstrauma, niet aannemelijk zijn; (iv) hij geen begin van bewijs heeft bijgebracht die de door hem aangevoerde psychische problemen en de behandelingen hiervoor kunnen staven; (v) de door hem neergelegde fax betreffende de ontslagbrief uit het ziekenhuis van Gjakove van 21 februari 2008 niet van aard is tot een ander oordeel te leiden. Deze motiveringen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, onverminderd overeind.

Voorts beperkt verzoeker zich tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal daar waar hij stelt dat hij geen afdoende hulp kan krijgen in Kosovo en tot het uiten van de louter algemene en ongefundeerde bewering dat hij gediscrimineerd wordt. Hij onderneemt echter niet de minste poging om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Verzoekers betoog lid te zijn van de sociale groep van 'getraumatiseerden die geen afdoende toegang hebben tot de gezondheidszorg', gaat voorbij aan het begrip 'sociale groep' zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d van de vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en dat de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De groep van 'getraumatiseerden die geen afdoende toegang hebben tot de gezondheidszorg' beantwoordt niet aan deze definitie.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker vraagt minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas (zie *sub* 2.2.3.) en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De algemene informatie in het verzoekschrift is evenmin van die aard dat zij verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid kan herstellen. Het betreft informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.4. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS